

XANH LẠI THÁNG NĂM

*Trong đôi mắt em nỗi buồn vương vấn
đời không may em vương phải lỗi lầm
xuân lớn dần dần hận với tháng năm
bao nỗi tiếc cần năn tìm hạnh phúc
Muộn hơn không em ước mầm hy vọng
thấp niềm tin nên nhúm một đóm hồng
tìm chân lý trong nỗi hoài khát vọng
cho cây đời xanh mượt tỏa mênh mông...*

Bài thơ này, tôi viết từ khi bắt gặp em ngồi bên gốc cây tại một công viên tâm tối, tay cầm ống chích, mắt hướng nhìn sao trời lung linh, với cảm giác tung mây sáng khoái giả tạo. Tôi đến ngồi bên em. Như bất chợt trở về với thực tại, em giật mình - sững sốt - hốt hoảng nhìn tôi ảm ố. Tôi xoa nhẹ vai em - Tôi chỉ là khách qua đường!

Nỗi tủi buồn chợt phảng phất dâng lên từ đáy mắt, em thầm lặng cúi đầu. Tôi cảm thấy thương em vô vàn. Với vóc dáng nhỏ nhắn - hao gầy ấy, với khuôn mặt trái soan thơ ngây này, em chưa vượt qua tuổi trưởng thành. Tôi thầm hỏi, với tuổi thơ còn xanh um mơn mớn, sao em nữ đàn làm lấm lem nét ngọc, vết tích đen đúa này, biết đến bao giờ mới rửa được

sạch trong. Tôi cầm lấy tay em, ân cần tâm sự. Như chạm phải mối tơ vò, em thẫn thức tháo gỡ, trút dần bao ẩn ức

Thì ra, em cũng có một mái ấm, có cha - có mẹ - có cả anh chị em. Cha em được chế độ lúc bấy giờ ca ngợi là một anh hùng, dám hy sinh cứu nguy dân tộc. Tàn cuộc chơi, cha em bỗng chốc trở thành kẻ chiến bại. Sau thời gian bị tập trung, trả nợ những đòn thù. Cha em trở về với một thân xác còm cõi - ngây ngô, tối ngày lặn ngụp trong men rượu say mèm. Mẹ em, sau những lần vấp ngã - thất bại vì cuộc mưu sinh nghiệt ngã, thân cò lặn lội sớm hôm, chỉ còn biết bán mình sau những căn phòng mù mờ, để đổi lấy những đồng tiền tanh hôi - túi cực, nhẫn nhục chăm sóc người chồng - người đã một thời làm cho bà hãnh diện - vinh hoa, và chắc chiu nuôi dưỡng một đàn con thơ dại - nheo nhóc

Còn em, kể từ khi mẹ thậm thọt - cạy cục xin được vào trường học. Em như một ngôi sao xấu, luôn luôn bị chiếu dưới những cặp mắt nghiêm khắc của thầy cô, luôn luôn bị các bạn cùng trang lứa, ở giai cấp trên, được chế độ ưu đãi, đối xử ngược đãi với em như một kẻ nô lệ. Trước nghịch cảnh oái oăm, em vẫn âm thầm chịu đựng, nỗ lực chuyên cần, nhà trường không thể phủ nhận kết quả học tập của em, năm nào cũng

vậy, em đều đạt danh hiệu học sinh giỏi. Khi đến tuổi lớn khôn, đến lúc biết chắc lọc suy tư. Trước những đối xử nghiệt ngã - bất công, phân biệt giai cấp qua lý lịch của đời trước, mà người ta cho rằng không được sạch sẽ. Em ngán ngẫm - chán chường, mất ý chí, mất định hướng. Em tụt dần - tụt dần vào ngõ cụt. Cho đến khi các bạn xấu tiếp cận, lôi kéo em vào các cuộc chơi thác loạn, đẩy dần em vào con đường nghiện ngập tằm tối

Em ân hận, khóc tức tưởi trên vai tôi. Em chán ngấy cuộc sống ngầy ngựa của mình. Lắm lúc em tự la hét - nguyên rủa thân phận thấp hèn. Em muốn giải thoát cuộc đời khổ đau. Có lần em đứng chân lại giữa cầu, nhìn dòng nước đục ngầu - lấm lì - lượn lờ dưới chân. Em muốn mượn dòng nước đen đúa này, để xóa đi một kiếp người tủ nhục - cùng khổ

Tôi vỗ về trên bàn tay em. Cuộc đời là vậy, đau khổ triền miên. Nếu cuộc đời mà đẹp đẽ như một chuỗi kim cương óng ả, thì đâu còn có cái cảnh sần sùi - trái ngang đau lòng. Khổ! những nỗi khổ không ở hình thức khắc nghiệt này, cũng ẩn núp dưới một hình thức phô trương - lòe loẹt giả tạo khác. Luôn luôn bị đoanh vây, chực chờ để đè nặng, làm quằn quại kiếp nhân sinh. Nếu cuộc đời mà đẹp đẽ - yên bình như mặt

nước hồ thu, thì đức Phật đã không khai thị “Ta bà khổ - ta bà chi khổ”

Tôi hẹn em, gặp nhau tại chùa, vào một chiều chủ nhật. Tiếp cận được nền giáo dục đong đầy tuệ giác kỳ vĩ. Em hồn nhiên phấn khởi sinh hoạt. Tích cực tham gia các hoạt động Phật sự, sát cánh bên những người bạn thân thương - chan hòa - bình đẳng, chung cùng một màu áo Lam hòa hợp. Em được các bạn gần gũi khuyên nhủ - giúp đỡ chân tình, được các anh chị Huỳnh trưởng thương yêu hướng dẫn, qua các bài tu học Phật pháp, tự thân rèn luyện tu dưỡng, em đã dần hồi lộ xác. Gia Đình Phật Tử là một tịnh độ thực sự giữa chốn trần ai nhốn nháo. Chỉ có tổ chức Áo Lam - văn hóa Áo Lam và đạo đức Áo Lam, mới giúp cho em thấy được ý nghĩa, lấy lại được giá trị cuộc sống vị tha đích thực

Bây giờ em đã trưởng thành, đường hoàng là một Huỳnh trưởng mẫu mực, chan hòa tình cảm, lúc nào cũng đầy ắp đàn em xúm xít bu quanh

